

Sygn. akt V KK 214/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **Ł. K.**

skazanego za czyn z art. 231 § 1 k.k. i in,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 lipca 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. akt V Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. II K [...], Ł. K. został uznany za winnego czynu z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazany na karę roku pozbawienia wolności. Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie dotyczące zasądzenia zadośćuczynienia za krzywdę na rzecz pokrzywdzonych i w przedmiocie kosztów.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego i obrońców współoskarżonego, Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. V Ka [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

Od tego prawomocnego wyroku kasację złożył m.in. obrońca skazanego Ł. K., formułując w niej wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Obrońca argumentował, że jako były funkcjonariusz policji skazany może być znacznie gorzej traktowany przez współwięźniów niż inni osadzeni. Ponadto wskazał, że oskarżony był pierwotnie nieprawomocnie uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu, toteż nie dysponował odpowiednim czasem na przygotowanie siebie i najbliższych na konieczność odbycia kary pozbawienia wolności. Wstrzymanie wykonania kary umożliwiłoby mu zapewnienie bliskim zaplecza materialno-bytowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie.

W treści przepisu art. 532 § 1 k.p.k. nie wskazano przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku. Jednak w orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że Sąd Najwyższy może skorzystać z tej instytucji wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Za podjęciem takiej decyzji muszą przemawiać: bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18). Zasadnie podkreśla się więc, że można wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, jeżeli wyraźnie rysuje się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Regułą jest bowiem wykonalność prawomocnego wyroku (art. 9 § 2 k.k.w.), zaś wstrzymanie jego wykonania – wyjątkiem.

Okoliczności przedstawione w uzasadnieniu wniosku przez adw. J. G., dotyczące dolegliwych skutków, jakie wykonanie kary spowoduje dla rodziny skazanego, mogłyby ewentualnie rzutować na możliwość skorzystania przez niego z jednej z instytucji prawa karnego wykonawczego (odroczenia wykonania kary – art. 151 § 1 k.k.w., czy uzyskania przerwy w jej wykonaniu – art. 153 § 2 k.k.w.), ale

nie na wstrzymanie wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2021 r., V KK 59/21).

Druga okoliczność, mianowicie obawa o złe traktowanie skazanego przez innych osadzonych, także nie może prowadzić do zastosowania art. 532 § 1 k.p.k. Obowiązkiem organów nadzorujących proces wykonania kary jest zapewnienie skazanemu osadzenia w takich warunkach, aby nie był narażony na nieludzkie czy poniżające traktowanie przez współosadzonych.

Mając na względzie ogólne reguły rządzące wstrzymaniem wykonania wyroku przywołane na wstępie uzasadnienia niniejszego postanowienia, po zapoznaniu się z kasacją obrońcy skazanego Ł. K., jak również aktami sprawy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy dostrzega, że w jednym z zarzutów kasacyjnych wskazano na uchybienie o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Nie jest jednak tak, że już w ramach wstępnej oceny zarzutów kasacyjnych można stwierdzić oczywistą zasadność tej kasacji, merytoryczną nietrafność zaskarżonego wyroku i wyraźną perspektywę uniewinnienia skazanego czy umorzenia wobec niego postępowania w następstwie uwzględnienia kasacji. Dodać należy, że decyzja o nieuwzględnieniu wniosku w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońcy skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G..

[as]